

## Forslag

til

### Lov om ændring af lov om hunde.

Fremsat den 12. december 1968 af *justitsministeren*.

#### § 1.

I lov om hunde, jfr. lovbekendtgørelse nr. 232 af 23. juni 1962, som ændret ved lov nr. 422 af 19. december 1966 foretages følgende ændringer:

#### 1. § 1 affattes således:

„§ 1. Besidderen af en hund skal sørge for, at hunden, fra den er 4 måneder gammel, bærer Halsbånd forsynet med et skilt, der angiver besidderens navn og adresse.

*Stk. 2.* Justitsministeren kan fastsætte nærmere bestemmelser om udformningen af det i stk. 1 nævnte skilt.“

#### 2. §§ 2-8 ophæves og §§ 9-15 ændres til §§ 2-8.

#### 3. I § 10, der bliver § 3, affattes stk. 1, 5. og 6. pkt., således:

„Bærer hunden ikke Halsbånd forsynet med skilt som nævnt i § 1, fremlyses den. Hvis besidderen ikke inden 3 døgn efter, at underretning eller fremløsning har fundet sted, indløser hunden ved at betale de udgifter, som optagelsen har medført, kan politiet afhænde hunden eller lade den affive.“

#### 4. I § 10, der bliver § 3, udgår i stk. 3, 1. pkt. „købstæder“ og i stedet indsættes „byer“.

#### 5. I § 13, der bliver § 6, affattes stk. 2, 3. pkt., således:

„Overflyttes hunden til en anden politikreds, skal besidderen underrette politiet i denne om pålægget.“

Justitsmin. L. A. 1968. 39302-1.

#### 6. I § 15, der bliver § 8, affattes stk. 2, 2. pkt., således:

„Forsikrings-selskabet hæfter umiddelbart over for skadelidte for erstatning efter stk. 1.“

#### 7. §§ 15 a og 16 ophæves og efter § 8 indsettes som nye paragraffer:

„§ 9. Anlægger skadelidte sag mod forsikrings-selskabet, skal selskabet tilsi-ge besidderen af hunden til ethvert retsmøde med det varsel, som efter retsplejelovens § 175 gælder for vidner i borgerlige sager. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om reglerne i stk. 2.

*Stk. 2.* Den, der tilsiges efter stk. 1, kan ved fremsættelse af begøring herom til retsbogen indtræde som part i sagen. Indtræder han ikke, er afgørelsen af erstatnings-spørgsmålet ved dom eller forlig bindende for ham.

§ 10. Hvis der rejses tiltale for nogen skadevoldende lovovertrædelse, der i henhold til § 8 kan medføre erstatningsansvar, skal der gives skadelidte lejlighed til at påstå erstatning. Hvis der ikke opnås forlig om erstatningen, skal erstatningspåstandene påkendes under sagen, selv om straf ikke pålægges tiltalte. Sådan påkendelse kan ske før eller efter afgørelsen af spørgsmålet om straf. Hvor erstatningskravet angår materiel skade og er af indviklet beskaffenhed, kan retten, efter at forlig forgæves er prøvet, nægte kravets forfølgning under straffesagen.

*Stk. 2.* Det forsikrings-selskab, i hvilket der er tegnet ansvarsforsikring for den skadevoldende hund, anses for erstatnings-